

til Kjøbstadanlæg. Commissionen antager ei heller, at de i Lovforslaget nævnte 6 Havne med Sikkerhed kunne paastaaes, at have særdeles Fortrin fremfor flere andre Steder, skjøndt de vistnok ere gode Havne, og den anseer det heller ikke rigtig, at give saadanne Steder Navn af Kjøbstad, saalænge der, med Undtagelse af Reykjavik, saynes saagodtsom enhver Kjøbstadindretning og navnlig communale Institutioner. Commissionen troer heller ikke, at den efter det tidligere Lovforslag paa tænkte Ansættelse af en Øvrighedsperson paa de nævnte Steder ved Handelsens Frigivelse, hvad Politivæsenet angaaer, vilde indeholde nogen særdeles Betyggelse, hvorimod den, hvad Sundhedsvæsenet betræffer, i Lighed med de i Forordningen af 11te September 1816 for Fremmedes Besejling indeholdte Bestemmelser maa ansees det nødvendigt, at alle fremmede Skibe, som komme directe fra Udlandet, skulde, forinden de besæle andre Steder paa Landet, anløbe en af de i Udkastet anførte 6 Havne, for at forevise deres Skibspapirer og navnlig Sundhedsbeviser, hvorfor det ogsaa maa ansees nødvendigt, at der paa disse Steder er bosat Øvrighed og en Læge, der kunne foretage de i sanitair Henseende fornødne Visitationer. Iøvrigt har Commissionen anseet det for hensigtsmæssigt, at paa Nærlandet Essefjord sættes istedetfor Seydisfjord som den Havn, der først skal anløbes, navnlig af Hensyn til, at det antages at ville være lettere for de omhandlede Embedsmænd at bosætte sig paa det førstnævnte Sted.

Det er endvidere fremhævet, at det islandske Althing stadigen har andraget paa, at Handelen maa blive frigiven for Fremmede paa alle autoriserede Havne i Island, alene med den Modification, at de først skulde anløbe en af de i det forhen fremlagte Udkast nævnte 6 Havne for at forevise deres Skibspapirer, og at det fremgaaer af den af Althinget i forrige Aar indgivne Petition, at dette Ønske endnu næres iblandt Islanderne, og at det alene blev tilbagetrængt, fordi Althinget antog, at Regjeringen var utilboielig til at fravige den om dette Punct i Lovudkastet indeholdte Bestemmelse.

Commissionen har derhos ytret, at den

maa meget mindre troede, at burde anbefale den i det tidligere Lovudkast indeholdte Indskrænkning i Fremmedes Besejling af Island, som en saadan Bestemmelse, medens det er tvivlsomt, om den vilde medføre nogen Nytte, kunde blive af skadelig Indflydelse paa vore Underhandlinger med fremmede Magter, som uden Tvivl vilde vægre sig ved at gøre Concessioner af nogen Betydning i Anledning af den islandske Handels Frigivelse, saalænge tilsyneladende den største Deel af Islands Havne, c. 24, vare lukkede for dem, medens man endog kunde være udsat for, at andre Stater, navnlig de, der indrømme fremmede Flag, ligebeliggelse med deres eget, kunde besvare sig over en saadan kun partiel Frigivelse af den islandske Handel. Af samme Grunde har Commissionen formeent, at der ei heller burde nægtes de Fremmede Deeltagelse i Kystfarten og i Samfærdselen mellem Islands, Danmarks og Hertugdømmernes Havne. Iøvrigt ville Kysttransporterne i Island neppe tilbyde saadanne Fordele, at Fremmede i det Viemød ville gaae op til Island. Det formenes ogsaa, at da den mellemrigtse Handel og Regelen vil blive sat i Bevægelse af indenlandsk Handel, ville de ogsaa dertil benytte indenlandsk Skibe, med mindre der i enkelte Tilfælde skulde være større Fordeel ved at fragte fremmede Skibe, men at det i saa Fald maa ansees uønskeligt, at dertil kan gives Løselighed. Vel kunde det tænkes, at norske Skibe, som havde ført Tømmer til Island, enkelte Gange kunde finde deres Regning ved at føre Ladning derfra til Danmark i det Haab, at faae Fragt tilbage til Norge, men denne Handel antages dog neppe at ville blive saa betydelig, at noget Afbræk derved kunde befrygtes for den indenlandsk Skibsart. Imidlertid har Commissionen anseet det for rettest, at der i Loven optages en Bestemmelse, hvorved fremmede Skibe paa 15 Commercelæster og derunder udelukkes fra Varesørster mellem de forskjellige Havne paa Island samt mellem Island og de øvrige Dele af Monarchiet, fordi det synes principmæssigt, at en saadan Bestemmelse, der ogsaa var optagen i det den islandske Forsamling i Aaret 1851 forelagte Udkast — skjøndt den ikke blev tilraadet af Forsamlingen og